

De nou amb vosaltes...

Aquesta vegada comentarem el primer volum de *Història de Barcelona*, 1994 (2 edició corregida i augmentada) dirigida per Jaume Sobrequés, que és el nº 2758 de la nostra biblioteca. Es tracta d'una obra plural, però jo només em referiré al tercer capítol degut a **Joan Sanmartí**.

Per què he escollit justament aquest llibre i aquest capítol? doncs perquè avui he llegit en un diari – jo també llegeixo diaris- un llarg article sobre la Barcelona neolítica i les troballes del carrer Reina Amàlia. Llavors he recordat com va començar tot això. Bé, no com va començar el Neolític –no soc tan vella-, sinó com va iniciar-se el desvetllament arqueològic sobre l' ocupació neolítica de Barcelona.

Durant molts anys es va repetir una i mil vegades que a Barcelona no hi havia hagut ocupació prehistòrica. Els aiguamolls del pla no eren indrets per a viure els humans. Per aquest motiu només s'havien trobat indicis en llocs elevats com ara als turons del Collcerola i a Montjuïc...i encara la majoria d'evidències eren d'època ibèrica. Però de la Prehistòria....ben poca cosa: el llogarret del bronze del mas Casanoves del Guinardó, el sepulcre de fossa del carrer Muntaner cantonada Copèrnic i quatre destrals mal contades de pedra polida.

El capítol del llibre que ara ens ocupa no desfà aquesta visió i només afegeix a l' escadusser nombre de jaciments coneguts d'antic, el taller de jaspi del Morrot també a la muntanya de Montjuïc.

Aquesta rata recorda la sorpresa d'uns pocs i la indiferència de la resta quan Santiago Riera publicà a finals dels anys 80, els resultats pal·linològics de la riera del Cagalell, en ple Raval, i començà a parlar de l'antropització molt i molt antiga del pla de Barcelona.

L'arqueologia preventiva li va donar la raó poc després, ja que en realitzar-se les obres de la caserna del carrer de Sant Pau començaren a sortir restes de l'edat del bronze i del neolític (una necròpolis d'inicis del neolític mitjà i un hàbitat del neolític antic cardial), després la cosa no ha defallit i les restes han continuat sortint sense parar: al carrer del Pi, al mercat de Santa Caterina....fins arribar al carrer reina Amàlia.

Totes aquestes troballes endarrereixen l'antiguitat dels protobarcelonins i sobretot ens ensenyen una lliçó: per aquella gent els aiguamolls no eren els indrets insalubres que calia defugir, sinó espais amb moltes possibilitats per a viure... en el pitjor dels cassos només calia protegir-se una mica del fangueig amb empostissats i passeres de fusta i buscar petites elevacions per bastir les cledes dels remats.